

Η ΦΥΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

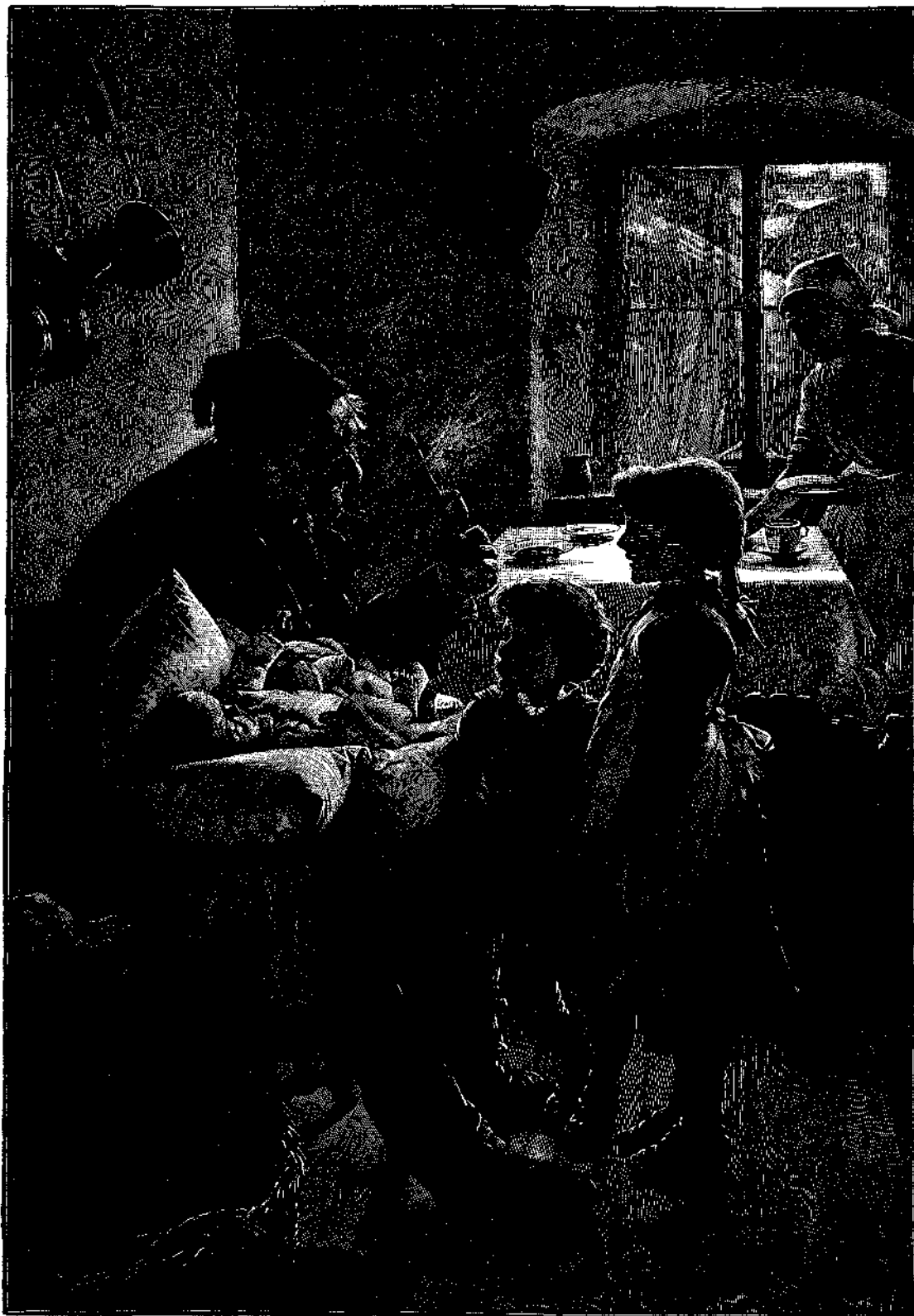
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Συνεργάται εἰσὶ δεκτοὶ πάντες δημοσιεύονται τὰ ἐγκρινόμενα ἔργα καὶ αἱ εἰκόνες συνεργατῶν καὶ καλλιτεχνημάτων Ἀγγελίαι μετ' εἰκόνων. Συνδρομαὶ δεκταὶ εἰς χαρτονομίσματα παντὸς ἔθνους, προπληρωτά.

Ἐκαστὸν φύλλον λεπτὰ 15. Πώλησις εἰς τὰ κδόκια καὶ πρακτορεία. Τόμοι ἀπλ. δρ. 8, χρυσὸν 10. Ἔξωτ. φρ. 14. Οἱ συνδρομηταὶ λαμβάνουσι μέρος δωρεάν εἰς τὰ λαγαῖα καὶ καλλιτεχνικὰ ἔργα τῆς «Φύσεως».

ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ἐν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 37.—ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐσωτερ.δρ. 8.—Ἐξωτερ.φρ. 12

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Νέον ἔτος (1895) ὑπὸ Φ. Π.—Τοῦ νέου ἔτους εὐχὴ πρὸς πάντας ὑπὸ Φ. Οἰκ.—Ἐπισημοποιεῖται ὑπὸ Δ. Γ. Γουναράκη.—Γνωμῶν ἀνθολόγιον.—Ἐντυπώσεις Πατρῶν καὶ Πύργου. Ἐπίσκεψις τῶν συνδρομητῶν τῆς «Φύσεως» ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ Φ. Πρίντζη.—Πῶς δυνάμεθα νὰ εὐρωμεν τὴν ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος τὴν ἀνταστοιχοῦσαν πρὸς οἰανδήποτε ἡμερομηνίαν.—Εὐερέπελα.—Κατὰ καὶ ὑπὲρ τῶν γυναικῶν ὑπὸ Κ. Κοιμντή.—Ἀλληλογραφία.—Ἀγγελίαι.



ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

(1895)

Ο τροχός του μοιραίως ανακυκλούμενου χρόνου εξετέλεσε μίαν έτι στροφήν, έν έτι άλμα προσωτέρω προς τή άδελφίαν αλλά προληπτικώς εύελεπι μέλλον. Η Κλωθώ έπλεξε περί τήν άτρακτόν της μίαν έτι στροφήν του νήματος του βίου έκάστου ανθρώπου, χωρίς να γνωρίζη ούδεις, άν ή Άτροπος διά της άπαισίας της ψαλίδος έμποδίση τήν συνέχισιν του έργου τούτου και κατά τήν έπόμενον έτος. Αί θάχεις ως και αι ιδέαι των ανθρώπων έγήρασαν κατά έν άκόμη έτος, και οι μη εύνοηθέντες εισέτι υπό της τυφλής θεάς Τύχης προσδοκώσι τι έκ των περιεχομένων του ιδιοτρόπου της Άμαλθείας κέρατος της, όπερ συνήθως πληροϋται μέν δι' άγαθών άφαιρουμένων παρ' άλλων δυστυχών πλέον, κενούται δέ άνεξετάτως επί του τυχόντος. Η άβριον ανατέλλουσα ήμέρα είναι ή άμειλίκτης διδάκτις και των μάλλον άπαισιόδοξων ιδεών, διότι τή προσεχές έτος έκ του βάθους των ήμερών του έκπέμπει τήν της πληρώσεως του πόθου έκάστου γλυκεϊαν έλπίδα, τήν βασιλίσσαν ταύτην του κόσμου, άνευ της οποίας ούδ' επί στιγμην ούτος θα έδύνατο να ύπάρξη. Άλλ' ιδιαιτέρως ή ήμέρα αύτη έχει τι τή έκτάκτως θελκτικόν και εύτυχές διά τόν άθών των μικρών κόσμων, δι' όν είναι ήμέρα εύχών και δώρων. Τοιαύτην συγκινητικήν και χαρίεσαν σκηνήν παρίστανιν ή όπισθεν εικών, ής τήν άνέφελον χαράν και άγαλλίασιν έπιποθεί ή Δευθύνη της «Φύσεως» διά τούς πολυπληθείς συνδρομητάς της κατά τή άρχόμενον νέον έτος 1895, όπερ εύχεται όπως άποθή τρισόβδιον και πανευτυχές.

ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ ΕΥΧΗ ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑΣ

Αϊώς ειθε να λάμπη ό νέος εις άπαντας χρόνος, Έκαστος ειθε παντός αγαθού ν' άπολαύη άθρόνως! Έχω χρημάτων κενόν τή βαλάντιον... μάλλον ούδ' έχω Όλος βαλάντιον! πλην άντ' αυτών και καρδίαν και πληρη Έξ αισθημάτων άγνών και τόν τον στοχασμών φιλανθρώπων! Ω! άν ή Μοίρα μ' πύνοιει και όσον πιά πάμπλουτος μάτην Εις τόν άέρα σκορπίζει, κακώς σπαταλά, άσωτεύει, Εις μωριών του πληθύν δαπανά άφειδώς και άδύως, Μάλιστα πάντα άσπλάγγως ένιοτε και όλεθρίως, Και μ' έχορπίζει αυτό τή ποσόν ή σμικρόν πολλοστόν του, — Περισευμάτων περίσειμη! άπλούν θησαυρών δυσάρθρων, Άνεξαντήτων, κι εις πάμπλουτον πάντα όλίγην καρδίαν, — Έστω και άν άνθ' ενός των παμπόλων αυτου βαλαντίων. Καί τινος εδει δε σκέψεις όμοι του ανθρώπου άξιας, Τότε βεβαίως άλλοίαν έλάμβανε φάσιν ό κόσμος Ό επί Γής, άσχημιά δ' αυτου και δεινά άκοσμία Τόσαι δέν ήτο ποτέ δυνατόν να ύπάρχωσι πλέον! Φεύ! πλην και αυτ' ή εύχή, ως και όμοι εύχαι τόσων άλλων, Μάτην ήχει, τόν άέρα δονεί. Ίσως ούς που...ούχι και καρδίας. Ότε τοιαύτας εύχας θεωρούσιν οι πλείστοι μωρίας!... Έστωσαν όμως ούχ ήττον εδω ύπ' εμού ειρημένα Είλικρινείς και θερμά είναι πάντως άγνότατος πόθος. Γνήσιος είναι χρυσός και άδάμας... ούδέποτε νόθος! Δώρα δέν έχω να κάμω έφέτος' άν άπορος ούτω, Δωρον έν δίδω εις πάντας εγκάρδιον, τ' ήσά μιν τουτο: Αϊώς ειθε να λάμπη ό νέος εις άπαντας χρόνος, Έκαστος ειθε παντός αγαθού ν' άπολαύη άθρόνως!

Φ. Οικ.

Ο ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ

(Μελέτη έκ του Γαλλικού)

Άπό Ικανού χρόνου συνειθίζεται παρά τοις πεπολιτισμένοις του κόσμου μέρεσι, να διακινδυνεύηται χάριν διασκεδάσεως μέγα ποσόν χρημάτων εις τήν τύχην μικρών όρθογωνίων παιγνιοχάρτων, ή δέ συνήθεια αύτη κατεστάθη παρά πλείστοις των ανθρώπων πάθος. Βλέπετε καθ' έκάστην έν τοις χαρτοπαίγνοις άτομα, των όποιων ή κοινωνική περιωπή διακρίνεται των λοιπών, συγχρωτιζόμενα μετ' ανθρώπων, των όποιων ό κοινωνικός βίος γέμει άισχροτήτων, και θυσιάζοντα έν τή άτίμω του χαρτοπαικτείν έργω περιουσίας πολλαίς κολοσσιαίας.

Έάν εισήλθετε ποτε έν τοιούτω καταγωγίω, θα είδετε βεβαίως διαφόρους άνδρας, νέους τε και γέροντας, καθημένους επί του όλεθρίου εκείνου παρατραπέζιου καθίσματος, ούδολως προς τόν περίε κόσμον προσέχοντάς, αλλά προσηλωμένους εις τήν χαρίων εκείνων σημεία, τάς κηλίδας ταύταις της ύπολήψεως των θαμώνων των τοιούτων καταγωγίων.

Πρός τί έχουν συνέλθει έν τή άπαισίω εκείνω μέρει; διά να συσκοθώσι περί κοινών πατριωτικών συμφερόντων; αλλά προς τί χρησιμεύουσι τά έν ταις χερσίν αυτών χαρτίκα και τά επί των τραπέζων συνεσωρευμένα έσσημα μετάλλα; Ίσως εκείνα μέν είσι τή σχέδιον της ύπ' αυτών άκολουθηθησομένης όδοϋ, ταύτα δέ, τά συνεισφερόμενα χρήματα προς έπίτευξιν του, δ, όν έχουν συνέλθει ένταύθα, σκοπού.

Ναι. Τά μικρά εκείνα χαρτίκα είσιν ή όδός, ήν θα άκολουθήσωσιν, ή άτιμωτική εκείνη όδός, ής βαδίζουσι κατασχόμενοι και περιφρονούμενοι υπό πάνταν, κωφοί προς τάς κατ' αυτών έκσφενδοιζόμενας καθ' έκάστην ύβρει.

Ναι. Ό χρυσός εκείνος είναι συνεισφορά προς έπίτευξιν του σκοπού των δι' ά του χρυσού τούτου θα κατορθώσωσιν εκείνο, όπερ ζητούσι. Ζητούσι τήν άτίμωσιν, καθόσον τή χαρτοπαικτείν, όπερ ίστι τή άπαισιότης τοσούτου χρυσού συσωρευσεως, ούδέν άλλο είναι ή διακινδυνεύειν ζώην, τιμήν, περιουσίαν, και άλλοιούν τόν λογικόν προορισμόν του ανθρώπου. τοιούτον δέ γνωστότατον σκοπόν έχον τήν όλεθρίαν τουτο έλάττωμα, πάντα τόν έν χαρτοπαίγνιω εισερχόμενον άτιμάζει καταβάλλοντα τή χρυσίον του, και τόν άτιμάζει έν συναιέσει αυτου, τόν δελεάζει διά της άνεξηγήτου εκείνης ποθητής εις τούς πρωτοπέρους χαρτοπαίκτης γλυκύτητος, και κατορθοί να τόν επαναφέρη έν τή θωμψ αυτου, έν τή καταγωγίω τούτω και δημίω της τιμής, ένα επ' αυτου θυσιάζη χάριν του πάθους του παν ό,τι προσφιλές κίεκτηται, παν ό,τι καλόν έχει δεθή αυτω υπό του Πλάστου.

Εισερχόμενος τις εκεί θα κηλιδωθή άνευ επανορθώσεως του κακού. Θα κερδίση, αλλά τή κέρδος τουτο είναι αυτό τή όνειδος; διότι πρώτον μέν λαμβάνει τή χρήμα ενός ανθρώπου πτωχού, είτε, πλουσίου μέν, όστις όμως έλαβε τουτο εξ έτέρου πτωχού' έν τή πρώτη περιπτώσει άδικεί άτίμως' έν δέ τή δευτέρω, συγχρωτιζεται μετ' ανθρώπου καταστάντος ήδη άτιμου' άμικράνει διττώς. Δεύτερον δέ αυτό τή κέρδος δέν είναι άλλο τι, ειμή προανάρκρουσις έμβατηρίου της μελλούσης καταστροφής του. Έκέρδιος, θα έλθη και πάλιν επανερχόμενος, θα κερδίση ή θα χάση' και έν μιν κερδίση, δηλητηριάζεται υπό του έπινειδίστου τουτου δολώματος' έν δέ τή δέ χάση, ούδολως θα λυπηθή; θα μειδιάση; φωνή τις δέ τή λέγη έντός «έλπίζε» τόν εύχαριστεί ή φωνή αύτη της προσβληθείσης συνειδήσεως' προσλαμβάνει ήδη τή πάθος της του συνειδότης πορώσεως' καθίσταται πλέον ύπόδουλος του πάθους του. Μη τόν κατηγορήτε πλέον' δέν είναι ύπόλογος των πράξεών του, κυβερνάται υπό του πάθους του.

Ίδου τί περί χαρτοπαικτείν, του έκουσίως τουτου άτιμου ανθρώπου ή George Sand, ό πολιτικός ούτος άστήρ του γυναικείου κόσμου, άποφαινεταί, τελεία γνώστις των έξεων

και των όλεθρίων των χαρτοπαίγνιων έπακολουθημάτων ούσα.

«Ό χαρτοπαίκτης θυσιάζει καθ' έκάστην τήν τιμήν του, και όμως άνέχεται τήν ζώην' είναι άπληστος, αλλά και άνάμενει τήν έπιδρομήν της τύχης στωϊκώς. Θριαμβεύει ψυχρως, αλλά και ύποκύπτει ψυχρως. Ύποφέρει κατ' άρχάς οίκτρωσ, εύρισκόμενος εις θέσιν άπρεπή' έπειτα όμως συνειθίζει, ως συμβαίνει εις όλα. Έναλλάξ βασιλεύς και νεπαίτης, άνέρχεται δι' ενός μόνου άλματος τήν παμμεγέθη κλίμακα των κοινωνικών βαθμίδων, πάντοτε ήρεμος, πάντοτε κύριος έαυτου, πάντοτε ύποστηριζόμενος υπό της άκμιας αυτου φιλοδοξίας, πάντοτε έρεθιζόμενος υπό της όδριμίας δίψης, ήτις τόν καταθιβρώσκει.

«Τί θα είναι μετ' όλίγον, ήγεμών ή δουλος; πώς θα έλθη έκ του καταγωγίου τουτου; γυμνός, ή κύπτων υπό τήν βάρος του χρυσού; Τί τόν ενδιαφέρει δι' αυτό; θα επανέλθη τήν έπομένην, ένα επανασηματίση τήν τύχην αυτου, να επανορθώση δηλ. ή να τριπλασιάση τήν άπώλειαν.

«Ό,τι είναι άδύνατον δι' αυτον, είναι ή άνάπαυσις' είναι ως τήν πτηνόν των θυελλών τή μη δύναμενον να ζήση άνευ των ταρασσομένων κυμάτων και των μαινομένων άνέμων. Έρωτήσατε τόν ναύτην, εάν δύναται να ζήση έν τή «ξηρᾶ» τή πτηνόν εάν δύναται να ή εύτυχής άνευ των πτερυγών αυτου' τήν καρδίαν του ανθρώπου εάν δύναται να μένη άνευ συγκινήσεως.

«Κατηγοροϋσιν αυτον, ότι άγαπή τόν χρυσόν' άγαπή αυτον τόσον όλίγον, ώστε ρίπτει αυτον διαφιλωσ. Ό πλούσιος άνοπομονεί εις τήν να καταστραφή, όπως άπολαύση πάλιν της νευρώδους ταύτης και φοβεράς κινήσεως του καταστρέφεται άνευ της οποίας ή ζωή είναι άνούσιος αυτω. «Τί είναι λοιπόν ή χρυσός εις τούς όφθαλμούς του; όλιγώτερον νδ' έαυτον, παρά κόκκοι άμμου εις τούς ιδικούς σας. Άλλ' ή χρυσός είναι εις αυτον έμβλημα των κελών και των καμικών, άτινα έρχεται να ζητήση και περιφρόνηση. Ό χρυσός είναι τή μαστιγίον του, είναι ό θεός του, είναι τή όνειρόν του, είναι ή δαίμων του, είναι ή ποιήσις του, είναι ή σκιά, ήν καταδύκει ή προσβάλλει, ήν πιεί, ήν κατόπιν άφίνει να διαφύγη, όπως αισθανθή τήν εύχαρίστησιν, να επαναρήση τήν πάλιν, να παλαίση μίαν εισέτι φοράν, σώμα προς σώμα. μετά της τύχης.

«Ό χαρτοπαίκτης άποχωρίζεται έλευθέρως, άπομονούται, διαθέτει τή μέλλον του, τή παρόν του, τήν άνάπαυσίν του, τήν τιμήν του, καταδικάζει έαυτον εις τήν ταλαιπωρίαν, εις τόν κόπον. Κλαύσατε διά τήν πλάνην του, αλλά μη όμοιωθήτε αυτω.

«Πάντες έχουν τήν ματαιότητά των' ή χαρτοπαίκτης δέν έχει τοιαύτην' ούτος ούτε θαυμάζεται, ούτε έπισυμφεύνει, ούτε φθονείται. Οι θριαμβοί του τόσον βραχείς είναι, ώστε δέν αξίζουσι τόν κόπον να όμιλή τις περί αυτών. Τουναντίον, ή κοινωνία τόν καταδικάζει, τή κοινόν τόν περιφρονεί και πρό πάντων τάς ήμέρας, καθ' ά; έχασε χρήματα.

«Έντός όλίγου μέλλει να θυσιάζη άνευ οίκτου τάς παιδικάς άπολαύσεις, χάρην του καταχθηνίου εκείνου πυρετου, όστις δέν έπιτρέπει αυτω να ζήση μίαν μόνην ήμέραν της ζωής των άλλων ανθρώπων. Ματαιότης δι' αυτον τά πάντα.

«Τή χαρτοπαίγνιον έχει τουτο τή φοβερόν, ότι δέν δίδει ήμιν μαθήματα, εξ όν δύναται τις να ώφελήθη. Ό χρυσός, ούστις ούδέποτε καταναλίσκεται, είναι πάντοτε πρό των όφθαλμών σας. Σας άκολουθεί, σας παροτρύνει, σας λέγει «έλπίζε» και ένιοτε κρατεί τάς ύποσχέσεις του, σας άποδίδει υπό θάρρος, στερεοί τήν πίστιν σας, αισθάνεται ότι αναβάλλει έτι τήν άτιμωσιν' άλλ' ή άτιμωσις είναι δεινή, άφ' ής ήμέρας ή τιμή ήρξατο έκουσίως κινδυνεύουσα».

Οι χαρτοπαίκτης έκτός της άτιμώσεως, προσκτώνται και τή όνομα του κακούργου έν τισι περιστάσει. Άπληστοί και άνόμοι χαρτοπαίκτης πατέρις καταστρέφουσι τήν

τύχην μικρών άθών πλασμάτων, των τέχνων των. Είναι άπάνθρωπον τουτο, διότι πολλοί, καιτοι άθφοί, τιμωροϋνται διά τή πταισματα των άλλων. Τά άθφα μικρά πλάσματα ύφίστανται τή έπακολουθήματα της των γεννητόρων των κακούργου άνοσίας, εις ούς έχει έμπιστευθή τή μέλλον αυτών.

Πόσα άριθμούνται τή θύματα των χαρτοπαίγνιων; άναριθμητα' δέν παρέργεται ήμέρα, καθ' ήν να μη άναγγέλλεται έν τοις έτι διατρουμένοις τισι των άτιμωτικών τουτων καθιδρωμάτων άτιμωσις έντίμου οικογενειάρχου. Είναι οίκτρον τουτο.

Άλλά πόσον οίκτροτερον είναι ή άφροντισία των κυβερνήσεων, προς τή άτιμωσιν και κηλιδωσιν σεβαστών όνομάτων έπιφέροντα ταύτα καθιδρωματα. Όνόματα ένδοξα σβέννυνται διά τή άπρονοησίαν των διαδόχων τουτων. Έπιφανείς οικογενειάρχαι εγκαταλιμπάνουσι τήν οικογενειάν των έν άπελπιστική και άπεγνωσμένη θέσει και φεύγουσι ταύτην άναχωροϋντες εις ξένην γήν, να ζήσωσιν έν άφανεία.

Πρέπει να κλεισθώσι τή χαρτοπαίγνια, και να άπαγορευθή αυστηρώς τή χαρτοπαίξις.

Πρός τουτο ά; έργασθώσι τή πεπολιτισμένα έθνη, άτινα έπιμελούμενα των λοιπών, άμειλοϋσι του κυριωτέρου, της λυτρώσεως δηλ. των ανθρώπων από του κακού της έκ του χαρτοπαίξις άτιμώσεως.

Τή σημειον έδόθη υπό της φιλοπροόδου Γαλλίας' ταύτης άξιος μιμητής υπήρξεν ή Έλλάς' ά; τήν άκολουθήσωσι και τή λοιπά πεπολιτισμένα έθνη.

Διονύσιος Γ. Φουρνάρakis.

ΓΝΩΜΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ

Τοιαύτη είναι ή εύτυχία
Εις τή κατάλυμα των θνητών
Έργεται θάλλουσα και άκμαία,
Άλλ' ως τή άθος άκαρίαία
Φεύγει θρομαίως κόπον φθαρτόν.
Και μς άφίνει έντός της μέθης
Της άπολαύσεως και χαράς,
Χωρίς διόλου να μς κορέση
Και χωρίς άλλο να άποθέση
Ειμή τόν όπόρον της συμφοράς.

(1896). Νικόλαος Α. Σούτσος.

Είναι άληθές' τή πάντα εις τή φύσιν άλλιοϋνται' Άνω ήλιοι, άστέρες ώχραιοί και ψυχροϋνται' Κάτω θηήκοϋσι τή έθνη, ό φοβερός δέ πάντων Χρόνος Άφθαρτος εις τάς άβύσσους έπιπλέει αυτός μόνος' Άλλ' ό άνθρωπος έν μέσω των μυριετών μνημείων Λησμονεί τόν πρόσκαιρόν του και προορισμόν και βίον, Και νομίζει ότι όλους τούς αιώνας έγκολποϋται, Όταν εις άρχαίας στήλας μελετά και προσηλοϋται,...

Άλέξανδρος Σούτσος.

Ό ήλιος τή βημά του 'ς τήν δύσιν όταν στρέφη,
Όπισω εις τούς ούρανοϋς χαράττει χρυσά νέφη'
Και ό φιλότιμος θνητός πριν εις τόν κόσμον δύση,
Φως χρεωστέϊ άθάνατον όπισω του ν' άφήση.

Παναγιώτης Σούτσος.

Πόσον έπιπόνου δέξεται κ' έπιπόνου γεωργίας
Τή γλυκύτικρον κ' εύώδες δένδρον της έλευθερίας!

(*) Έστάλη ήμιν υπό του συνεργάτου ήμων κ. Α. Γιακουμίδου.

Δέν ποτίζεται με ύδωρ, αλλά μ' αίματα μαρτύρων,
Και δροσίζεται με αύρας στεναγμών αντί ζεφύρων.
'Αλλά όταν μετά ταύτα αυξηθὲν καρποφορήσῃ,
Και ἀσθμίων ὄδοιπόρος πρὸς τὴν ρίζαν του καθίσῃ,
Και γευθῆ καὶ τῶν καρπῶν του,
'Εμπλεως εὐγνωμοσύνης εὐλογεῖ τὸν γεωργὸν του.
Ἰωάννης Δ. Καρασούτσας.

Τῆς εὐτυχίας τόνειρον ὄταν ἀσπραθῆ διαβαίνει,
Κι' ἀφίνει μιά πικρὴ βαφὴ στὰ πονεμένα στήθια.
'Όλα φαντάσματα, στὴ γῆ; ἕνα καὶ μόνο μένει,
'Ἐνα δὲν εἶναι φάντασμα, τῆς συμφορᾶς ἡ ἀλήθεια.
Γεώργιος Χ. Ζαλοκώστας.

Τίς ἡ τοῦ βίου ἡδονή, καὶ τίς ἡ εὐτυχία;
Κεναὶ ἐλπίδες, ὄνειροι, σκαϊότης καὶ μωρία,
'Ἐκτὸς στιγμῶν ὀλίγων,

Καθ' ἃς ροφῶμεν ἀπληστοὶ τοῦ πόθου τὴν φιάλην,
Καθ' ἃς τὸ σῦμπαν φαίνεται τὴν μαγικὴν ἀγκάλην
Τοῦ κάλλους του ἀνοίγον.
Θεόδωρος Γ. Ὁρφανίδης.

Τῆς εἰμαρμένης τῶν θνητῶν εἶν' ὁ Θεὸς ἐργάτης,
ἄλλου κεντᾶ μ' ἐλάσματα χρυσᾶ τὸ ὕφασμά της,
καὶ ἄλλου πένθους μελανὰς νεφέλας ἐνυφαίνει
ὁ ἀληθὴς Χριστιανὸς πονεῖ, ἀλλ' ὑπομένει.

Ἀλέξανδρος Ρ. Παγκαθῆς.

'Ω! ὅσοι πρὸς τοῦ θρόνου ἀτενίζουσι
τὴν λάμπην μετὰ θάμβους, ἀν ἐγίνωσκον
πόσας καλύπτει ἡ πορφύρα συμφορᾶς!
Θνητοὶ ὀπίσω, ὅσοι πρὸς τὰς κορυφὰς
τῆς ἀνθρωπίνης δόξης ἀκατάσχετοι
ὀρμάτε. Νέφη κρύπτουσι τὰς κορυφὰς
ζοφώδη, καὶ τὰ νέφη φλόγας κεραυνῶν.

Δημήτριος Ν. Βερναρδάκης.

Θεότης εὐεργετική, μᾶς καί' ἡ δυστυχία,
Καὶ ῥέουν φωτεινότεροι τοῦ Βύρωνος οἱ στίχοι.
Ποθεῖς τὴν δάφνην; ὡς αὐτὸς καὶ πάσχε καὶ μειδία,
Καὶ μάρτυς ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, προσεύχου-πλὴν δυστύχει.
'Ἐὰν τοῦ Τάσσου τὰς πληγὰς ξενίζη πέτρα μία,
'Ἡ μνήμη λάμπει, καὶ θρηγεῖ φρούρος-ἡ Δυστυχία.
Γεώργιος Παρέσχος.

Φιλία! λέξις κούφη, κενὴ πάσης ἐννοίας,
'Ἰδέα ἀποδρᾶσα μακρὰν πάσης καρδίας!
Φιλία!... δὲν ὑπάρχει, κἄν τὴν λαλῆ τὸ στόμα
Διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ φράσεων ποικίλων,
Εἶναι μαγνήτης, ὅστις εἰς ὄψεως ζῆ τ' ὄμμα,
Καὶ δέλεαρ εἰς χεῖλη τῶν λεγομένων φίλων.
Ἀλέξανδρος Γ. Σαλβατέρ.

Τρέχει ὁ χρόνος ἀτεγκτος τὸ πᾶν καταδαμάζει,
Καὶ ῥίπτει Ναπολέοντας, κοὶ ἔθνη κατατρώγει,
Καὶ φθείρει, θάπτει, σφάζει
Πλὴν γόνυ κλίνει εὐσεβές, ἐνθα γραπτοὶ οἱ λόγοι.
Δὲν φθείρεται, δὲν σβύνει
'Ο, τ' ἡ ψυχὴ ἀθάνατος ἐπὶ τοῦ χάρτου χύνει!
Σπυρίδων Βασιλειάδης.

'Ο λίθος... ἔχει αἴσθημα ὁ λίθος καὶ καρδίαν.
Εἶδον πολλάκις ἐπ' αὐτοῦ τὴν νύκτα, τὴν πρωΐαν,
'Ὡς δρόσον δάκρυα πολλά· μᾶς ἀγαποῦν οἱ λίθοι,
Πλὴν τοῦ ἀνθρώπου ἡ ψυχὴ ποτὲ δὲν ἐλυπήθη.

Δημήτριος Παπαρηγόπουλος.

Ἡ καρδία, τὴν ὁποῖαν
'Ἐρωσ ἀληθῆς θερμαίνει,
'Απαθῆς εἰς τὴν κακίαν,
Εἰς τὴν ἔχθραν εἶναι ξένη.

Ἀλέξανδρος Κατακουζηνός.

Εὐτυχία! ποῖα λέξις! πλήρης εἶσαι ἁρμονίας,
Καὶ τὸ ὄνομά σου μόνον τὴν ψυχὴν μου συγκινεῖ.
'Όνειρον ἔὰν δὲν ἦσο, γέννημα τῆς φαντασίας,
'Ἡθελ' ἡ Ἐδὲμ τὴν γῆν μας καὶ τὸν βίον μας φθονῆ.
'Ἄν ὑπῆρχες, καὶ τοῦ κόσμου βασιλεὺς θὰ ἦσο μόνη,
Εὐτυχία τοὺς ἀνθρώπους ἠθέλες ἀποθεόνει.

Φωτεινὴ Α. Οἰκονομίδου.

'Ἐπουλοῦται ταχέως πληγὴ
ἣν ὁ ἔρωσ ἐν στήθει ἀνοίγει,
ἀλλ' οὐδέποτε γέννας στοργῆ,
μόνος τάφος τὴν πνίγει.

Θεόδωρος Χ. Μοσχόπουλος.

'Αλλοίμονον! ταχὺς περᾶ ὁ χρόνος
καὶ φεύγει τὸ μεδίαιμα τὰ χεῖλη,
τὴν δὲ χαρὰν μας, μόλις ἀνατεῖλεν,
τὴν δύνουσι ἀνάμνησις καὶ πόνος.

Ἰωάννης Γ. Φραγκιδῆς.

Πάντων ὁ βίος
Εἶναι μεστός πικριῶν, καὶ εὐδαίμων ὁ σῶφρων ἐκεῖνος,
ὅστις τὸ φίλτρον βαθὺ εἰς τὰ στήθη ἐνοπεῖρει, καὶ δρέπει
ἀνθὴ φιλίας ἀγνὰ καὶ ἀγάπης καρποὺς ἐν ἀνάγκῃ.

Σταμάτιος Δ. Βάλβης.

Μὴ τὰ λεγόμενα ὡς μῦθοι
'Απεριοκέπτως ἐκληθῶσι!
Μὴ ρεμβασμοὶ θεωρηθῶσι!
Δὲν εἶναι ὄνειρ' ἡ εὐχαί:
Οἱ ποιηταὶ μετὰ τοῦ θεοῦ
Εἶναι στενῶς συσχετισμένοι,
'Ὡς νόες ἐνθουσιασμένοι,
'Ὡς ἰσχυρόταται ψυχαί!
Διὸ καὶ κάλλιον τῶν ἄλλων
Καὶ τὰ παρόντα καθορῶσι,
Καὶ μέλλοντα προδιορῶσι,
Καὶ κρίνουσι τὸ παρελθόν.
Μετὰ τῆς Φύσεως ἀπάσης,
Τῶν θαυμαστῶν δυνάμεων της,
Τῶν μυστικῶν ἐνεργειῶν της,
Συγκοινωνεῖ τὸ πνεῦμ' αὐτῶν.

Φίλιππος Α. Οἰκονομίδης.



ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΠΑΤΡΩΝ ΚΑΙ ΠΥΡΓΟΥ ΗΤΟΙ ΕΠΙΣΚΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΗΣ „ΦΥΣΕΩΣ“ ΕΝ ΟΡΑΙ ΠΕΝΙΑΣ

(Συνέχεια, ἰδὲ προηγουμ. φύλλον)

Μετὰ τὸ φαγητὸν ἐξῆλθον πρὸς ἐξακολουθῆσαι τῶν
ἐπισκεψέων μου ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἀπωλείας χρόνου,
μεταβάς πρῶτον κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Ἐμπορικὴν Λέσχην
τῶν Πατρῶν προϋχόντων, μεθ' ἧς εἶχον μικρὸν λογαρια-
σμόν. Αὕτη κεῖται ἐπίσης παρὰ τῆ πλατείας Γεωργίου τοῦ
Α' καὶ εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον διωρόφου περικαλλοῦς οἰκίας,
ἧς τὰς κομφᾶς μαρμαρίνους κλίμακας ἀνήλθον ἐσπευσμένως.
'Ἠσυχία καὶ τάξις ἐπεκράτει, διότι οὐδεὶς παρευρίσκετο κατ'
ἐκείνην τὴν ὥραν ἐκτὸς τοῦ κοσμητοροῦ καὶ ὑπηρέτου τινός.
'Ἐρριφα βλέμμα περιεργίας ἐν ταῖς αἰθούσαις καὶ αἱ πρῶ-
ται ἐντυπώσεις μου ὑπέβησαν κάλλιστα. Εὐτρεπισμός, καθα-
ριότης, κοσμιότης, ἀπλότης καὶ σοβαρότης ἐκυριάρχουν παν-
ταχοῦ. Ἡ δὲ διευθέτησις τῶν πάντων μὲ βεβαιότη, ὅτι ἡ
λέσχη ἐκτελεῖ ἀπὸ καιροῦ πολλοῦ τὸν προορισμὸν της, λει-
τουργοῦσα κανονικῶς καὶ εὐπρεπῶς, καὶ ὅτι ἐνταῦθα δια-
μεινοῦνται σκέψεις καὶ εὐρίσκουσι κέντρον συναντήσεως, ἐρ-
γασίας, ἀναπαύσεως καὶ ἀναψυχῆς πάντες ὅσοι τὸν κερ-
αῖον Ἐρμῆν θεραπεύουσι.

— Ὡραία λέσχη, λέγω εἰς τὸν κοσμητορὰ καὶ λειτουρ-
γεῖ καλῶς; συνέρχονται τακτικῶς τὰ μέλη;

— Μάλιστα, μοὶ ἀπαντᾷ εὐγενῶς οὗτος, ἰδίᾳ τὸ ἐσπέρας.
Τώρα ἕνεκα τῆς καταστάσεως τῆς σταφίδος διατελεῖ ἐν μα-
ρασμῷ, πλὴν, ὅτε αἱ ἐργασίαι ἔβαινον καλὰ, ἡ λέσχη αὐτῆ
ἦτο μίᾳ μοναδικῇ συναναστροφή καὶ ἐξαιρέτος διασκέδασις.
Φαίνεται· καὶ εἶναι πολλὰ τὰ μέλη; συμφωνοῦσιν ὡς πρὸς
τὴν συντήρησίν της, ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα;

— Σχεδὸν ὅλοι οἱ μεγαλέμποροι εἶναι σύμφωνοι καὶ πολλοὶ
ἡγαπημένοι. Εἰς αὐτὸ δὲν ἔχομεν παράπονον.

Εὐγέ των.

'Ἐκείθεν μετέβην εἰς συνάντησιν τοῦ κ. Λιάλιου, ἐπίσης
συνδρομητοῦ τῆς «Φύσεως».

Οὗτος, ὡς γνωστὸν, διατελεῖ ἐν καταστάσει πτωχεύσεως,
μὴ συμβιβασθεὶς εἰσέτι, καὶ εἶναι ἐκ τῶν πρώτων καὶ σημα-
νόντων μεγαλεπιδόλων μεγαλοκτηματιῶν τοῦ τόπου.
Εἶναι δὲ κττοχος σειρᾶς μεγάλων οἰκιῶν καὶ ἄλλης περιου-
σίας, πλὴν τὸ αἰφνιδίως ἐπελθὼν ἀπροσδόκητον παθητικὸν
κατεβίβασε ταύτην πολὺ ὑπὸ τὸ μηδενικόν. Μὴ γνωρίζων
τοῦτο ἀνήλθον ὑπὸ ἐναντίας ἰδέας τὸ πλούσιον μέγιστον του.
Αἱ μεγαλοπρεπεῖς εἰσοδοί, τὰ κομψοπρεπῆ καὶ πολύτιμα
ἐπιπλα, οἱ στολισμοὶ τῶν διαδρόμων καὶ αἰθουσῶν καὶ ἡ
διακόσμησις καὶ διάταξις τῶν καθιστόντων τὴν εὐμάρειαν
τοῦ βίου ζηλευτῆν, μοὶ ὑπενημιζουσι τὴν πολυτέλειαν τῶν
πλουσίων οἰκιῶν τοῦ ἀνατολικοῦ ῥυθμοῦ καὶ ἰσταμαι
ἐν τῷ διὰ λαμπροῦ τάπητος ἐστρωμένῳ προθαλάμῳ, δι'
οὐ τὸ βλέμμα εἰσδύει διὰ τεσσάρων ἐναντι μου ἀνοικτῶν
θυρῶν μέσῳ βαρυτίμων παραπετασμάτων ἐντὸς τεσσάρων
μεγαλοπρεπῶν αἰθουσῶν, ὅπου οὐδεὶς φαίνεται, οὐδεὶς ἀκούε-
ται. Οὐδὲ φωνὴ, οὐδὲ σκιά, οὐδὲ θόρυβος ἀνθρώπου. Κρούω
διὰ τῆς ράβδου καὶ περικαλλῆς νεάνις προσέρχεται.

— Ὑποκλινόμενος μετὰ σεβασμοῦ.

— Ὁ κ. Λιάλιος; ἔρωτά.

— Ὁ μπαμπᾶς; τώρα τὸν περιμένομεν. Ἄν θέλετε ὀρί-
στε, περάσατε μέσα καὶ ἔσθατε.

Ὑποκλινόμενος σιγηλῶς, πορεύομαι εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσάν
μοι αἰθουσαν καὶ κάθημαι ἐπ' ἑνὸς ἐκ τῶν πολλῶν ὠραίων
ἐκείνων ἑδρῶν, μέσῳ ἀνακλίντρων καὶ λοιπῶν ἐπιπλῶν.
Μετ' ὀλίγον ἀνέρχεται καὶ εἰσέρχεται εἰς Κύριος.

Ἦτο ὁ κύριος Λιάλιος.

Μοὶ τείνει τὴν χεῖρα μετ' ἀπορίας. Πρίντιζης, διευθυντῆς
τῆς «Φύσεως», τῷ λέγω, ἐλθὼν χθὲς ἐνταῦθα καὶ ἀναχωρῶν
αὐριον διὰ Πύργον· ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ ἦλθον, ὅπως
σᾶς ἴδω.

— Ἄ, μάλιστα, σᾶς εὐχαριστῶ. Πῶς ἔχετε;

— Κάλιστα· καὶ ὑμεῖς;

— Ὅχι τόσο καλὰ.

— Πῶς; διατί; ἴσως...

— Δηλαδή, ἡ σταφίς, τὸ ἔμποριον, ἡ δεινὴ κατάστασις...

Ἡ ἀναθεματισμένη, εἶπον κατ' ἑμαυτόν.

— Μᾶς παρέσυρεν ἐξηκολούθησε, καὶ, ὡς θὰ γνωρίζετε, δια-
τελεῖ ἀκόμη ἐν καταστάσει πτωχεύσεως, καὶ νὰ μὲ συγχωρῆ-
τε, διότι δὲν σᾶς ἐπλήρωσα τὴν συνδρομὴν μου· ἀλλὰ
σᾶς παρακαλῶ, νὰ ἔχητε ὀλίγον ὑπομονὴν καὶ ἀφοῦ ἀνα-
λάβω...

Ἐνῷ ὠμίλει, ἐκινούμην στενοχωρούμενος ἐπὶ τοῦ ὠραίου
καθίσματος.

— Μά, Κύριε Λιάλι, τῷ λέγω διακόπτων, δὲν εἶναι
ἀνάγκη νὰ γίνεταί λόγος περὶ τούτου. Σᾶς παρακαλῶ, ἀφή-
σατε τὸ ζήτημα τοῦτο. Πῶς τόσο πολὺ βραδύνει ἡ ἀποκα-
τάστασις σας;

— Ναι δυστυχῶς, ἡ δυσπιστία ἐξετάθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε
παρεμποδίζεται πᾶσα πρόοδος τῆς ὑποθέσεώς μου καὶ συνε-
πῶς ἡ ἀποκατάστασις...

— Περιέργων· καὶ ζημιόνεσθε πολὺ ἐκ τῆς στάσεως τῶν
πληρῶμῶν σας;

— Πάρα πολὺ· κατεστράφην καὶ βεβαιωθῆτε, ὅτι δὲν ἔχω
τὰ μέσα...

— Σεῖς ὁ τόσο ἰσχυρός, ὁ περικλεῆς μεγαλοκτηματίας,
σταφιδέμπορος καὶ περιώνυμος προὔχων τῶν Πατρῶν, ὁ
τοσοῦτον ὠφελήσας καὶ ἀναπτύξας τὸν τόπον.

— Κατήντησε νὰ μὴ ἔχωμεν νὰ φάγωμεν, Κύριε, καὶ δὲν
ἤξυρω ποῦ θὰ φθάσωμεν ἀκόμη.

— Καὶ ἔπαθον πολλοὶ ἐκ τῆς δεινῆς αὐτῆς καταστά-
σεως, κ. Λιάλι;

— Διὰ νὰ μὴ σᾶς ὀνομάσω πρόσωπα, ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἶπω,
ὅτι πάντες οἱ σταφιδέμποροι, σταφιδοπαραγωγοί, τοικισταὶ καὶ
μέτοχοι ὁπωσδήποτε τοῦ ἔμποριου τούτου, οἵτινες σχεδὸν
ἀποτελοῦμεν τὸ ὅλον τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλεως ταύτης,
τὴν ἐπέβαμεν οἰκτρῶς. Ὁλος ὁ τόπος ἐρυτεύθη ἀπὸ
σταφίδα, καὶ φυσικῶς ἤδη πνιγόμεθα ἐντὸς αὐτῆς, ἐξ ἧς
κατεκλύσθημεν διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ μὲν Γαλλία, ὡς γνω-
ρίζετε, δὲν ἀγοράζει πλέον, ἡ δὲ Ἀγγλία δὲν ἐξοδεῖ
πλέον τοῦ δέοντος.

Ἐρριφα ἀπογοητευμένος καὶ ἐστενοχωρημένος ἐκ τῆς οἰκίας
τοῦ κ. Λιάλιου, σφόδρα δὲ λυπηθεὶς ἐκ τῆς θλιβερᾶς αὐτῆς
καταστάσεως τοῦ τῶς ἀκμαζόντος ἔμπορικοῦ τούτου κέντρου,
καὶ μετέβην εἰς τὸ καφενεῖον καὶ ζαχαροπλαστεῖον τοῦ κ.
Κυριακοπούλου, ἵνα ἀναλάβω ὀλίγον ἐκ τῆς καταλαβού-
σης με μελαγχολίας. Τὸ ὠραῖον τοῦτο κατάστημα κεῖται
παρὰ τῇ βορειοδυτικῇ πλευρᾷ τῆς πλατείας Γεωργίου καί,
ὅπως πάντα τὰ τοιοῦτου εἶδους καταστήματα ἐν Πάτραις,
εἶνε μικτὸν, χρησιμεῖον ὡς καφενεῖον καὶ ζαχαροπλα-
στεῖον συγχρόνως. Ὁ κ. Κυριακόπουλος εἶναι εὐγενέστατος
κοσμοπολίτης καὶ εἰς ἄκρον φιλόφρων. Μοὶ προσέφερον ἀμέ-
σως καφφέ, κονιάκ καὶ γλυκίσματα.

— Δὲν θέλω τίποτε, ἀδελφέ, τῷ λέγω, παρὰ ὀλίγην ἐλευθε-
ρίαν καρδίας, εὐθυμίαν καὶ ζωηρότητα, διότι ἀπῆλασα πολὺ
ταχέως τὸν τόπον σας. Πανταχοῦ εὐρον κλαυθμούς, παράπονα,
στενοχωρίαν καὶ ἀπελπίσταν. Οἱ συμπαιτριῶταί σας μ' ἰφρού-
σισσαν καὶ ἀν ἐξακολουθῆσω νὰ τοὺς ἐπισκέπτομαι οὕτω,
δὲν ὑπολείπεται ἢ διαρκῶς νὰ -σπογγίζω τὰ δάκρυά μου. Ἡ
πόλις ὁμοιάζει, ἀδελφέ, πρὸς νεκροταφεῖον, ὅπου δὲν ἀκούει
τις ἢ κλαυθμούς καὶ ὀδυμούς.

— Ὄχι, ἀδελφέ, μοὶ λέγει αἰφνης στρέφων τὴν κεφαλὴν
ὁ κ. Κυριακόπουλος, μὴ τοὺς πιστεύετε, ὅλοι τοὺς ἔτσι
εἶναι, διπρόσωποι, μεψήμιοι, μὴ τοὺς πιστεύετε· αὐτοὶ

πταίνουν, αυτοί έφεραν τον τόπον εις αυτήν την κατάσταση, καλὰ νὰ τὰ πάθουν. Τὰ κινώτια των είναι γεμάτα ἐκ χριμάτων και κάμουν πῶς δὲν ἔχουν φωμί. Έβίβα, κ. Πρίντιζην, πάρτε το κονιάκ σας.

— Έβίβα, ἀδελφέ, εἶθε νὰ μὴ εἶναι ὡς τὰ παριστάνουν, διότι μὰ τὴν ἀλήθειαν μὰς ἀπειλίζουν.

— Μὴ τοὺς πιστεύετε, πέρνετε ἄλλο ἐν κονιάκ, Κύριε Πρίντιζην;

— Ναί, ἄς πῶμεν, ἀφοῦ οὔτε κονιάκ, οὔτε καφέ, οὔτε νερό εἶχον νὰ μοι παρουσιάσωσιν εἰς τόσα μεγάλα μέγαρα, ὅπου μετέβην.

— Βλέπετε; δὲν σὰς τὰ εἶπα. Εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἔχουν οὔτε νερό; Κάμουν τὸν κακομοῖρη, ὅτι δὲν ἔχουν.

— Τί λές ἀδελφέ;

— Αὐτὸ μόνον σὰς λέγω, ὅτι ὅσον εἶδω ἀνέρχεσθε ὑψηλά, τόσον κατέρχεσθε εἰς τὸ σκότος.

— Καλὸ και τοῦτο. Ἄς εἶναι, μανθάνει τις ἀμφοτέρας τὰς φάσεις τοῦ ζήτηματος.

— Ἄρσέ τα κ. Πρίντιζην. Κατήνησαν ἀηδία. Αὐτοὶ οἱ ὅποιοι τὰ ἔφεραν εἰς τὴν κατάστασιν αὐτήν, ἄς τὰ διορθώσουν. Δὲν μοι λέγετε κ. Πρίντιζην, τί πρέπει νὰ γείνη, ἐπειδὴ μοῦ λείπουν οἱ περισσότεροὶ ἀριθμοὶ τῆς «Φύσεως». Εἶδω δὲν μοῦ ἀφίνουν φύλλον, τὰ κλέπτουν ἀπὸ τὸ καφνεῖον.

— Ποῖοι; οἱ θαμῶνες τοῦ καταστήματος;

— Ναί.

— Δὲν πειράζει, ἀφήσατε νὰ τὰ κλέπτουν. Ἐγὼ θὰ σὰς στέλλω δύο «Φύσεις», τὴν μίαν θὰ τὴν ἀφίνετε νὰ τὴν κλέπτουν και τὴν ἄλλην θὰ τὴν φυλάττετε, διὰ νὰ ἀποτελέσητε σὼμα. Θὰ πληρώνητε δὲ μίαν συνδρομὴν.

— Ἄ! τότε μάλιστα, εὐχαριστῶ.

— Τίποτε ἤδη θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε ν' ἀναχωρήσω.

— Δὲν πίνετε ἄλλο ἐν κονιάκ;

— Ἄ, ὄχι, εὐχαριστῶ θὰ μεταβῶ εἰς τὸ λεσχίδιον νὰ συναντήσω τινὰ, και κατ' ἀνάγκην θὰ πῶ και ἐκεῖ.

— Τότε, ὅπως ἀγαπάτε.

Και χαριεῖσας τὸν κ. Κυριακόπουλον μετέβην εἰς τὸ παρὰ τὴν παραλιαν κείμενον λεσχίδιον, ἢ μᾶλλον, μὲγα καφνεῖον χρησιμεῖον ὡς χρηματιστήριον, λέσχη, καφνεῖον, κέντρον συνωστισμοῦ και συζητήσεων πάντων τῶν Πατρῶν τε και τῶν ξένων.

Τὸ λεσχίδιον ἦτο κατὰμεστον ἀνθρώπων, πολλοὶ δὲ ἴσταντο ὄρθιοι ἐντὸς και ἐκτὸς αὐτοῦ, και ἠναγκάσθη νὰ σταματήσω εἰς τὴν ἐσοδὸν ῥίπτων περιεργὰ βλέμματα πρὸς τὰ δεξιὰ και ἀριστερά.

Μεταξὺ αὐτῶν ἀναγνωρίζω μερικοὺς Ἀθηναίους, ἐν οἷς και τὸν κ. Πατσιφᾶν ἔμπορον τῆς ὁδοῦ Ἐρμού, μεθ' οὗ διαμειβῶ χαριεῖσμον μακροβῆθ δια μειδιάματος, και ἐναντὶ μου βλέπω τὸν κ. Κ. Παπαγεωργίου ἔμπορομεσίτην και συνδρομητὴν τῆς «Φύσεως».

— Τί εἶναι τοῦτο; κ. Παπαγεωργίου, τῷ λέγω καθ' ἐκάστην ἐπικρατεῖ ὁ συνωστισμὸς οὗτος;

— Κάτι περισσότερο, μοι ἀπαντᾷ μειδιῶν, εἶδω ἐργαζόμεθα ἤδη, ἀνταλλάσσοντες ιδέας και παρηγορούμεθα ἀλλοβλεπόμενοι. Και πῶς εἶδω κ. Πρίντιζην;

— Ἦλθον διὰ ν' ἀγοράσω σταφίδα.

— Μπᾶ; τί ποσόν;

— Ὅ, τι ἔχετε.

— Και πάλιν δὲν σωζόμεθα.

— Περιεργον. Δὲν κάμνετε μίαν ἀπόφασιν, νὰ ῥίψητε εἰς τὴν θάλασσαν ὅλην τὴν παρακαταθήκην σας, διὰ νὰ λείψη τὸ προῖον και ἀνατιμηθῇ με τὴν νέαν ἐσοδείαν;

— Θὰ ἔχωμεν περισσότερο ποσόν κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος.

— Τότε ἢ νὰ γείνη ἀναγκαστικὴ τροφὴ τῶν κατοίκων τῆς Πελοποννήσου, ἢ νὰ καύσουν τὰ κλήματα και νὰ φυτεύσουν ἄλλο οἰ κτηματεῖα.

— Ἄπειρα τοιαῦτα συζητοῦμεν ἐνταῦθα ἀλλ' ἀκόμη δὲν εἴρωμεν τὴν λύσιν τοῦ ζήτηματος.

— Εἶναι γόρδιος δεσμὸς και χρῆζει μαχαίρας.

— Ναί! νὰ ἴδωμεν ποῦ θὰ σταματήσῃ τὸ κακόν.

Και ἀποχαριεῖσας τὸν κ. Παπαγεωργίου, μετὰ σύντονον και περὶ τῆς «Φύσεως» ὁμιλίαν μας, μετέβην πρὸς συνάντησιν τοῦ κ. Ἰω. Ντέλλα ἐργολάβου τοῦ σιδηροδρόμου και συνδρομητοῦ ἡμετέρου.

Τὸν κ. Ντέλλαν εἴρων ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ παραδόξως, διότι οὗτος πάντοτε εὐρίσκειται ἐξω εἰς τὴν πόλιν και δι' ἐργασίαν εἰς τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμάς.

Ὁ κ. Ντέλλας εἶναι πασίγνωστος, διότι συναναστρέφεται τοὺς πάντας και ἀγαπᾷ ἐπίσης τοὺς πάντας. Ἐχρημάτισε δὲ και στρατιωτικὸς και ὑπηρέτησε κατὰ τοὺς ἀγῶνας τῆς Κρήτης, διὸ και εἶναι ἀξίος ἐθνικῆς ὑπολήψεως. Πάντες δὲ οἱ ἀγωνισταὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γνωρίζουσιν αὐτὸν ὡς γενναῖον πολεμιστὴν και κάλλιστον σύντροφον.

— Μπρέ, τὸν κ. Πρίντιζην... πόσα χρόνια ἔχω νὰ σὲ ἴδω, τί κάμνεις, τί γίνονται οἱ ἀδελφοὶ σου;

— Καλὰ, καλὰ, ὅλοι ἀδελφεὶ σὲ ἀσπαζόμεθα και σὺ εἶδω τί κάμνεις, πῶς τὰ περνᾷς με αὐτοῦ; εἶδω τοὺς κτεστραμένους;

— Νὰ σοῦ πῶ, ἐγὼ καταγίνομαι εἰς τὴν ἐργασίαν μου, και δὲν ἔχω κανενὸς ἀνάγκην. Ἄς εἶναι καλὰ ὁ κ. Δούμας, ὅστις μοι εἶδωκε αὐτὴν τὴν θέσιν. Μάλιστα τὸν περιμένω ἀπόψε με τὸν κ. Συγγρόν, ἵνα ὑπάγωμεν εἰς Κολλήνην δι' ἐργασίαν, ἄλλως θὰ σὲ ἐκράτουν νὰ φάγωμεν μαζί ἀπόψε και νὰ κοιμηθῆς εἶδω.

— Εὐχαριστῶ πολὺ· βλέπω ὅτι ἔκαμες ἤδη οἰκογένειαν.

— Ἄμ πῶς, ἰνυμφεύθη και ἔκαμα και παιδί! Στάσου νὰ σὲ συστήσω και εἰς τὴν Κυρίαν μου, εἶναι κάλλιστη κόρη και εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος· ξέρεις, ἡ μήτηρ της εἶναι Ῥωσίσ.

— Χαίρω πολὺ.

Και καλέσας με συνέστησεν εἰς τὴν Κυρίαν του, ἥτις ὁμολογουμένως εἶναι κάλλιστη, νεωτάτη, ἰγγραμματος και ἀγαθοτάτη, και ἐξ ἧς ἐν ὀλίγοις ἔμαθον, ὅτι εἶναι φίλη τῆς συζύγου τοῦ ἀδελφοῦ μου.

— Μὰ καλὰ, Κύριε Πρίντιζην, μοι λέγει μετ' ὀλίγον ὁ κ. Ντέλλας, μοῦ στέλλεις τὸ περιοδικόν σου, τὸ ὅποιον εἶναι λαμπρόν, λαμπρότατον· δὲν ζητεῖς και χρήματα;

— Δὲν θέλω νὰ πιέζω τοὺς συνδρομητὰς μου, ἄλλως πρέπει και τοῦτο νὰ γίνεταί με τρόπον. Ὅριστε, τὴν διδάτε τώρα.

— Καλῶς. Μὰ ἀδελφέ, ξέρεις με ἐμάχουσις με τὰς ἀνανήτους τῆς Αἰγύπτου. Ὅτε ἰδίως ἀνέγνωσα τὴν μετὰ τοῦ κ. Γουσίου, διευθυντοῦ τῆς Ἀγγλοαίγυπτιακῆς τραπέζης, συνέντευξίν σου, ὅστις εἶναι και παιδικὸς φίλος μου και ἐπολεμήσαμεν ὁμοῦ ἐν Κρήτῃ, ἵνα εἶχον τοῦτον ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου με ὑπερηχαριστήσας και διεσκέδασα πολὺ. Εἶναι λαμπρὸς ἀνθρώπος, ἔπρεπε νὰ τὸ ἐγνωρίζον, και νὰ σοὶ εἶδω μίαν ἐπιστολήν, ἵνα ἐγίνετο θυσία διὰ σέ.

— Εὐχαριστῶ, δὲν βλέπτε· αὐτὸ γίνεταί και ἄλλοτε, ὅταν θὰ μεταβῶ ἐκ νέου ἐκεῖ.

— Ἄ, μάλιστα, μάλιστα.

Και ἀποχαριεῖσας αὐτὸν μετέβην πρὸς συνάντησιν τῶν ἐπίσης συνδρομητῶν τῆς Φύσεως, Παπανικολάου γυμνασιάρχου, Παπαβασιλοπούλου και Οἰκονομίδου τηλεγραφετῶν, Δουβανά, Χαρίτου, Καλεντζιώτου, Ν. Πετμεζᾶ και λοιπῶν, μεθ' ὧ ἀπισύρθη νεκοπακῶς οἰκαδε.

(Ἐπεταί συνέχεια) Φ. Πρίντιζης



ΠΩΣ ΔΥΝΑΜΕΘΑ ΝΑ ΕΥΡΩΜΕΝ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟΥΣΑΝ ΠΡΟΣ ΟΙΑΝΔΗΠΟΤΕ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΝ

Διὰ νὰ εὐρωμεν τὴν ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος οἰασθῆποτε ἡμερομηνίας παρελθούσης ἢ μελλούσης, δίδομεν εἰς τὰς ἡμέρας τοὺς ἐξῆς ἀριθμούς.

Table with 3 columns: Day of week (Εἰς τὴν, Κυριακὴν, Δευτέραν, Τρίτην, Τετάρτην, Πέμπτην, Παρασκευὴν, Σάββατον), and corresponding numbers (1, 2, 3, 4, 5, 6, 0).

ἐπιλαμβάνομεθα δὲ τῆς λύσεως τοῦ ζητήματος ὡς ἐξῆς.

Α'. Ὅταν ζητῆται ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἔρχεται τὸ ἔτος, τὸ ὅποιον ὑποθέτομεν κατ' ἀρχὰς ἔχον μόνον ἐκατονταετηρίδας, οὐχὶ δὲ και δεκαετηρίδας ἢ και ἀπλοὺς ἐνιαυτοὺς.

Λαμβάνομεν ὡς πρώτην ἡμέραν τοῦ πρώτου ἀπὸ γεννήσεως Χριστοῦ ἔτους τὴν πέμπτην, 5. Πολλαπλασιάζομεν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐκατοντάδων ἐπὶ 6, προσθέτομεν εἰς τὸ γινόμενον τὸν 5 και διαιρούμεν τὸ ἄθροισμα διὰ τοῦ 7. Τὸ ὑπόλοιπον παριστᾷ τὸ ζητούμενον.

Ἐστω π. χ. τὸ ἔτος 1800 λέγομεν 6x18=108 108+5=113, 113:7=16 και ὑπόλ. 1 ἄρα τὸ ἔτος 1800 ἤρχισε Κυριακὴν Σημειωτέον ὅτι πρὸς εὐκολίαν τοῦ ὑπολογισμοῦ, ἀντὶ τῆς τελικῆς διὰ τοῦ 7 διαιρέσεως, δύναμεθα νὰ διαιρῶμεν προηγουμένως δι' αὐτοῦ πάντας τοὺς παράγοντας τῶν ὑπολογισμῶν, νὰ ἀφίνωμεν τὰ πηλίκια και νὰ λαμβάνωμεν τὰ ὑπόλοιπα διὰ τὰς περαιτέρω πράξεις. (ν' ἀπαρῶμεν δηλ. καθὼς λέγουσιν οἱ μαθηματικοί, τὰ πολλαπλάσια τοῦ 7). Π. χ. διὰ τὸ 1800 ἀντὶ 6x18 λέγομεν 6x4=24, (4=18-14 και 14=2x7), 24-21=3, (21=3x7), 3+5=8-8-7=1.

Β'. Εὐρωμεν ἤδη τὴν πρώτην ἡμέραν οἰουδῆποτε ἔτους.

Πρὸς τοῦτο διαιρούμεν διὰ 4 τὸν ἀριθμὸν τὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν δύο τελευταίων ψηφίων τοῦ ἔτους. Τὸ πηλίκον (ἐν περιπτώσει ἀτελοῦς διαιρέσεως τὸ λαμβάνομεν καθ' ὑπεροχὴν) προσθέτομεν εἰς τὸν διαιρετὸν και τὸ εὐρῆθεν ἄθροισμα εἰς τὸν ἀριθμὸν, τὸν ὅποιον κατὰ τὸν προηγουμένον κανόνα εὐρωμεν διὰ τὰς ἐκατοντάδας. Τὸ ἄθροισμα διαιρούμεν διὰ τοῦ 7, ὡς πάντοτε.

Ἐστω π. χ. τὸ ἔτος 1829 διαιρούμεν τὸ 29 διὰ 4=8, προσθέτομεν τὸ 8 εἰς τὸ 29=37, προσθέτομεν και 1, ὅπερ εὐρωμεν ἐκ τῶν ἐκατοντάδων (ἴδε παραδ. Α'. περιπτώσεως), και τὸν ἀριθμὸν 38 διαιρούμεν δι' 7=5 και ὑπόλ. 3. Τὸ 1829 ὄθεν ἤρχισε Τρίτην.

Ἐστω και τὸ ἔτος 203 μ. Χ. 3:4=1, 3+1=4, 4+3=7 (7 ὁ ἐκ τῶν 200 ἀριθμῶν), 7-7=0 ἄρα τὸ 203 ἤρχισε Σάββατον.

Γ'. Ἐστω ἤδη, ὅτι ζητεῖται ἡ εὐρεσις οἰασθῆποτε ἡμερομηνίας, τῆς 4 Σεπτεμβρίου 1829 π. χ.

Ἐν πρώτοις εὐρίσκομεν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν τῆς τριμηνιας, εἰς ἣν ἡ σχετικὴ ἡμερομηνία ὑπάγεται, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς μίχρη τῆς δεδομένης ἡμέρας, και εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον προστιθέμεθα τὸν 6 μὲν ἂν πρόκειται περὶ τῆς τριμηνιας τῆς ἀρχομένης ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου ἢ Ὀκτωβρίου, τὸν 5 δὲ ἂν πρόκειται περὶ τῆς τοῦ Ἀπριλίου ἢ Ἰουλίου. Εἰς τὸ ἄθροισμα προσθέτομεν τὸν ἐκ τοῦ ἔτους κατὰ τοὺς ἄνω κανόνας εὐρεθέντα ἀριθμὸν, διαιρούμεν δι' 7 και λαμβάνομεν τὸ ὑπόλοιπον.

Διὰ τὴν 4 Σεπτ. 1829 ἔχομεν ἡμέρας τριμηνιας 66 (31 Ἰουλ. +31 Αὐγ. +4 Σεπτ.) 66+5 τῆς τριμηνιας ταύτης=71, 71+3 ἀπὸ τοῦ 1829=74, 74:7=10 και ὑπόλοιπον 4 ἄρα ἡ 4 Σεπτεμβρίου 1829 ἦτο Τετάρτη.

Ἐὰν τὸ ἔτος εἶναι δίσεκτον (1) πρέπει εἰς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν τριμηνιαῶν Ἀπριλίου Ἰουλίου και Αὐγούστου νὰ προσθέτωμεν μίαν μονάδα.

Ὁδῶ π. χ. εὐρίσκομεν δι' ἡ 14 Ἰουλίου τοῦ 1892 ἦτο Τρίτη· διότι ἐκ μὲν τῆς τριμηνιας ἔχομεν μόνον 14 ἡμ. 14+6=20 (6 διότι τὸ 1892 εἶναι δίσεκτον) 20+4 (ἐκ τοῦ 1892)=24, 24-21=3. Ἐπίσης δύναμεθα νὰ εὐρωμεν ποία ἡμέρα θὰ εἶναι ἡ 28 Ὀκτωβρίου 1936.

Table with 2 columns: Days (Ἐχομεν ἡμέρας τριμηνιας, και ἐκ τῆς τριμηνιας, και διότι τὸ ἔτος δίσεκτον, και ἐκ τοῦ ἔτους 1936) and numbers (28, 6, 1, 3).

ἐν 38 28

38:7=5 και ὑπόλοιπον 3 ἄρα ἡ 29 Ὀκτ. 1936 θὰ εἶναι Τρίτη. Και ταῦτα μὲν προκειμένου περὶ ἡμερομηνίας τοῦ καθ' ἡμέρας

(1) Δίσεκτον εἶναι τὸ ἔτος ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον διαιρούμενον διὰ 4 δὲν ἀφίνει ὑπόλοιπον.

Ἰουλιανῷ ἡμερολογίῳ. Ἐὰν δὲ θέλωμεν και τὰς κατὰ τὸ γρηγοριανόν, πάλιν τοὺς αὐτοὺς ὑπολογισμοὺς θὰ ἐκτελέσωμεν· εἰς τὸ ἐξαγόμενον ὅμως θὰ προσθέτωμεν τοὺς ἐξῆς ἀριθμοὺς ἀναλόγως τῆς δεδομένης ἡμερομηνίας: ἦτοι ἀπὸ τῆς 15 Ὀκτ. 1582 μέχρι τῆς 31 Δεκ. 1699 προσθέτομεν 4

Table with 3 columns: Year (1700, 1800, 1900, 2100) and corresponding numbers (0, 2, 1, 3).

Αἱ πρὸ τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1582 ἡμερομηνίαί εἶναι αἱ αὐταί εἰς τε τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον και τὸ γρηγοριανόν.

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Νέα Ξανθίππη. Γυνὴ τις ἐδικάζετο ἐσχάτως, ὡς κενώσασα ἐπὶ τινος διαβαίνοντος ὑπὸ τὰ παράθυρά της λέβητα πλήρη ζέοντος ὕδατος. Εἰς πᾶσαν ἐρώτησιν τῶν δικαστῶν.

— Ἐνόμισα, ὅτι ἦτο ὁ σύζυγός μου, ἀπεκρίνετο, και δὲν ἐπαύσατο ἐπαναλαμβάνουσα ἀφελῶς τὴν δικαιολόγησιν ταυτην.

Ἰατρὲ, ἔλεγε ζάπλουτος και ἀπαθὴς Ἄγγλος πρὸς τὸν ἱατρὸν του, τί νὰ κάμω, ὅπως ἀπαλλαγῶ τέλος πάντων τῆς ἀναθεματισμένης ἀρθρίτιδος.

— Νὰ ζῆς μετ' ἐξ πένινες τὴν ἡμέραν, και νὰ τὰς κερδαίνῃς ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου σου.

Τίμων ὁ μισάνθρωπος ἰδὼν ποτε δύο γυναῖκας κρεμαμένους ἐκ τινος συκῆς. «Εἶθε νὰ δάσωσιν οἱ θεοί, ἀνέκραξε, νὰ φέρωσιν ὅλα τὰ δένδρα τοιοῦτους καρπούς».

Ἰερεὺς τις, κηρύττων ἐπ' ἀμβωνος, ἔλεγεν, ὅτι τὸ λογικὸν χαλιναγωγεῖ τὰ πάθη· ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐμεθύσθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἰδέσθην ἵνα φέρωσιν αὐτὸν εἰς τὸ κελλίον του. Τῇ δ' ἐπαύριον εἰς ἐκ τῶν ἐνοριτῶν ἠρώτησεν αὐτὸν, τί ἔκαμε τὸν χαλινὸν χθὲς τὸ ἐσπέρα.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἀπεκρίθη, ἀφήρεσα αὐτὸν δι' ὄλιγον, ἵνα πῶ και εὐφρανθῶ.

Λεξικὸν τῆς Γαλλικῆς γλώσσης. Ὁ Γάλλος ὀνομάζει Ἄραθα τὸν τοκογλύφον, — Ῥωμαίων τὸν ἐν τοῖς θεάτροις ἐπὶ μισθῷ κροτοῦντα, — Ἑλληνα τὸν ἐν τῷ χαρτοπαίγνῳ ἀπατάμενον, — Ἐλβετὸν τὸν θυρωρὸν, — Ἀμερικανὸν τὸν δόλιον, — Ἄγγλον τὸν δανειστὴν, — Ἰουδαῖον τὸν φυλάγγυρον, — Γούρκον τὸν πρὸς τὰς σαρκιακὰς ἡδονὰς ἀκρατῶς ἔχοντα.

ΠΑΝΟΠΤΗΣ-ΤΟΜΙΤΗΣ

ΚΑΤΑ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΚΡΙΣΙΣ

Α' Κατά.

Ἡ χάρις τῆς γυναικὸς εἶναι ἀπατηλὴ, και ἡ ἀγαθότης αὐτῆς εἶναι ὑποκρισία. Ὁ ἐρωτὸληπτος ἀνὴρ ἀκολουθεῖ τὴν γυναῖκα, ὡς ὁ βοῦς ἀκολουθεῖ τὸν δῆμιον τὸν σύροντα αὐτὸν ἐπὶ σφαγῆν. Σολομών

Ἡ καρδιά τῆς γυναικὸς περιέχει τοσαύτας πανουργίας, ὅσοι ὑπάρχουσιν ἀστέρες ἐν τῷ στερεώματι και ἰχθύεις ἐν τῇ θαλάσσῃ. Κόδρος

Προτιμῶ νὰ συγκατοικῶ μετὰ δράκοντος μᾶλλον παρὰ μετὰ γυναικός. Φοβοῦμαι τὸν ἔρωτα τῆς γυναικὸς μᾶλλον ἢ τὴν ἔχθραν τοῦ ἀνδρός. Φιλόσοφος Σωκράτης

Είναι περιττόν νά ἐκλέξη τις γυναίκα· διότι ὅλαι εἶναι κακαί

Πλαῦτος
Καί ἡ ἀπλουστάτη γυνή δύναται νά πωλήσῃ καί ἀγοράσῃ τόν πανουργότατον ἄνδρα.

Brantôme

A son réveil, d' Eden, le premier hôte,

A ses côtés, en place de la côte,

Vit «la chair de sa chair et les os de ses os ;»

— Et son premier sommeil fut son dernier repos.

Montaigne

Ἡ καρδιά τῆς γυναικός ὁμοιάζει πρὸς μητροπολιτικόν ναόν, ὅστις ὅμως ὅποσα παρεκκλήσια εἰς τὰ περίεξ ἔχει! I

Arsène Houssave

Τοῦ θανάτου πικροτέρα ἡ γυνή, ἢς ἡ καρδιά εἶναι παγίδες καί δίκτυα, καί αἱ χεῖρες αὐτῆς δεσμά· ὁ ἀριστός τῶ Θεῷ θά διαφύγῃ αὐτήν, ὁ δὲ ἀμαρτωλὸς θά συλληφθῇ ἐν αὐτῇ.

Ἐκκλησιαστής

(Κεφ. Ζ', 26).

Εὐκολώτερον εἶναι νά εὐρεθῇ κόραξ λευκός ἢ γυνή ἀγαθή.

Ἅγιος Γρηγόριος

Γυνή ἀγαθή εἶναι πτηνὸν μυθῶδες, ἀνεύρετος φοῖνιξ.

Ἰερ. Ἰερώνυμος

Οὐχὶ ἀδίκως ἡ νῆσος Ἰθάκη ἐγένετο ἐν τῇ ἱστορίᾳ περιφημὸς· μία γυνή ὑπῆρξεν ἐκεῖ πιστή.

Stahl

Ἡ καρδιά τῆς φιλαρέσκου συζύγου εἶναι ρόδον, τοῦ ὁποίου ἕκαστος συνεπιφέρει ἐν φύλλον ἀπερχόμενος καί μετ' ὀλίγον μόνη ἡ ἀκανθα μένει τῷ ἀγαθῷ συζύγῳ.

Σοφία Ἀρονού

Ἡ καρδιά τῆς γυναικός εἶναι ὡς τὸ κάνιστρον τῆς Κλεοπάτρας· ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τὰ ἄνθη καί αἱ ὀπῶραι· ἐν τῷ πυθμένι ἡ ἀσπίς.

Arsène Houssaye

Ἡ γυνή ἐπλάσθη μᾶλλον δια νά ἀγαπᾶται ἢ νά ἀγαπᾶ, ὡς τὰ ἄνθη, ἅτινα οὐδὲν αἰσθάνονται ἐκ τοῦ ἐκπέμπομένου ἀρώματός των, ἀλλὰ παρέχουσιν αὐτὸ πρὸς ὄσφρησιν εἰς ἄλλους. Αἱ γυναικῆς εἰσὶν ἀληθῆ ἄνθη τοῦ ἔρωτος.

A. Esquiros

Αἱ πλεισταὶ τῶν γυναικῶν δὲν ἐκπαιδεύονται εἰμῆ, ἵνα λέγῃ ὁ κόσμος ὅτι ἤξεύρουσιν, ἀλλ' ὀλίγον τὰς μέλλει ἀν ἤξεύρωσι πραγματικῶς.

Mme d'Arconville.

Β' Ὑπέρ.

Ἄν ὀλιπεν ἡ γυνή, ὁ ἀνὴρ θανῆτο τραχὺς, βάνουος, μισάνθρωπος, καί θά ἠγνόει, τί ἐστὶ χάρις, διότι χάρις εἶναι τὸ τοῦ ἔρωτος μεδίδιαμα.

Σαταβαριάν.

Ἡ γυνή εἶναι τὸ καλλιτέχνημα τοῦ Πλάστου.

Λέσσινγγ.

Ἡ γυνή εἶναι τῆς πλάσεως τὸ ἀριστούργημα· μετέχει κοῖ τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ ἀγγέλου.

Βαλζάκ.

Τὸ δὲ πάντων βαρύτερον ἀνθρώποις, ἀρρωστία καί νόσος, μίαν ἔχει πάρηγορίαν, γυναίκα παρακαθημένην.

Λιβάνιος.

Ἡ γυνή εἶναι τὸ ὠραιότατον τῶν πτηνῶν.

Ἀλφρέδος δὲ Μυσσέ.

Ἡ γυνή δέον νά ὑποστῇ τὸν ἔρωτα, νά τεκνοποιήσῃ ἐν ὀδύναϊς, νά ἐπιμεληθῇ τοῦ οἴκου, ν' ἀναθρέψῃ τὰ τέκνα· δέον νά ἦ χάρεισσα, εὐπροσήγορος, ἔρασμα, κομψή... καί μετ' ὅλα ταῦτα καλεῖται αὐτὴν ἄδύνατον.

Ελισάβετ Ρομοννιάς

(Carmen Silva)

Τιμᾶτε τὰς γυναῖκας δι' οὐρανίων ρόδων στρωννύουσιν ἡμῖν τὴν ὁδὸν τῆς ἐπιγείου ζωῆς· συνδέουσιν τοὺς εὐτυχεῖς τοῦ ἔρωτος δεσμούς, καί ὑπὸ τὸν εὐδαίμονα τῶν χαρίτων πέπλον τρέφουσιν δι' ἱερᾶς χειρὸς τὰ ἀμάραντα τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων ρόδα.

Σχίλλερ

Ἄλλοιμονον ἂν ἐν τῇ δευτέρᾳ παρουσίᾳ αἱ γυναῖκες παρασταθῶσιν ὑπὸ τὴν αὐτὴν μορφήν! οὐδέλωσ ἀπῆθανον νά ἐμβάλωσιν ἡμᾶς εἰς πειρασμόν καί ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ε. Ἀσώπιος

Αἱ χάριτες δὲν παρέρχονται ὡς ἡ καλλονή· αὐταὶ ἔχουσι ζῶν, ἀνανεοῦνται ἀκαταπαύστως, καί μετὰ παρέλευσιν ἀκόμη τριακονταετοῦς συζυγίας ἐντιμος γυνή διὰ τῶν χαρίτων εὐαρεστεῖ τῷ συμβίῳ ὡς ἐπὶ τῶν πρώτων ἡμερῶν.

I. I. Ρουσσῶ.

Δεκεμβρίῳ 1894.

Κωνσταντῖνος Γ. Κουμμεντής.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΦΥΣΕΩΣ“

1. X. O. Βάλωρ. Σᾶς ἀποστέλλομεν ἀντίγραφον ἀποδείξεώς σας ἐν παρόντι φύλλῳ, ἀριθμὸς λαχείου δεξίθην ἀριθμὸς. — I. X. Σόφιαρ. Ἔχετε εἰκασιον ἔνακεν ἀσχολιῶν ἐβραδύναμεν. Πέμπονται ὅλα. — A. Σ. Λάρισσαν. Ἔχει καλῶς θά ἐπανορθώσωμεν δέοντα. Ἦσυχεῖτε. — Π. A. Ψ. Ρουχτσούκιον. Σᾶς ἐνεγράψαμεν ἀπὸ 1 Νομβρίου. Φύλλα ἐστάλησαν. — A. A. M. Πόλον. Βιβλίον καί 10 ἀριθ. πᾶς ἀπεστάλησαν. — Σ. K. Κέρκυραν. Σᾶς ἀπεστείλαμεν δύο καί σᾶς ἀποστέλλομεν ἐπὶ δύο ἡμερολόγια, ὡς γράφετε. — Π. Π. Σ. Θεσσαλονίκη. Ἔχει καλῶς. Σᾶς ἐνεγράψαμεν δὲ αὐτόθι καί ἡσυχεῖτε. — Δ. X. Λάρισσαν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Συνδρομηταὶ ἐνεγράψαμεν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — M. Σ. Δίβρη. Σᾶς ἐνεγράψαμεν διὰ 2 ἡμερολόγια. — Σ. Δ. Π. Ξηροχώριον. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Βεβαίως θά συμπεριληφθῆτε. — K. Γ. K. Κωνσταντα. Δελτάριον καί διατριβαὶ ἐλήφθησαν. Ἔχει καλῶς θά σᾶς γράψωμεν. — Δ. X. Σ. Λευκωσίαν. Ἔχει καλῶς. — Δ. K. Καρπενήσιον. Διευθύναις ἠλλάχθη, ὡς γράφετε. — Ε. Σ. Ἀλεξάνδρειαν Ζητούμενοι ἀριθμοὶ σᾶς ἀπεστάλησαν. — N. Δ. Σῆρον. Ἔχει καλῶς, τί νά γένη ἀναμένομεν. Χρυσόδετον ἡμερολόγιον σᾶς ἀπεστείλαμεν. Εὐχαριστοῦμεν. — Γ. A. Λαμίας. Σᾶς ἐνεγράψαμεν διὰ 10 ἡμερολόγια ἅτινα καί σᾶς ἀπεστείλαμεν ἤδη χθές. — Πύργον. Ἐλήφθησαν 3 ὄρ. ἡμερολόγιον ἐστάλη. — Ε. K. Μόκον. Ἐπιστολὴ καί λοιπά ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς εἰμῶθα σύμφωνα διὰ νέας συνδρομητριάς. — Γ. B. Γ. Τουρκο-Σεβερῖνον. Συνδρομὴ 5 ἔτους ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς. Ἀπόδειξιν στέλλομεν. — M. Σ. Μυτιλήνη. Ἐλήφθησαν. Ἔχει καλῶς, ἡσυχεῖτε. — A. B. Λευκάδα. Φύλλα καί ἀπόδειξιν σᾶς ἀπεστείλαμεν. Ἀναμένομεν νεωτέραν σας. — Π. A. Ξηροχώριον. Ἐπιστολὴ καί συνδρομὴ ἐλήφθη. Πρότασιν σας δεχόμεθα καί γράφομεν. — Φίλη τῆς Φύσεως. Ἐλήφθησαν, ἔχετε ὑπομονὴν καί ἔσονται ἐπιτυχεῖς.

ΕΞΕΔΟΘΗ!! ΕΞΕΔΟΘΗ!!

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ „ΦΥΣΕΩΣ“

ΤΟΥ 1895 ΕΤΟΥΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ

ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΗΤΟΙ

ΕΤΗΣΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ
ΦΥΣΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ
ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΩΝ
ΚΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΝ

ΜΕΤΑ ΩΡΑΙΟΤΑΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ ΠΑΙΓΝΙΩΝ

ΥΠΟ

Φ. Ρ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ

(ἔτος πρῶτον)

Ἡ τιμὴ αὐτοῦ ὀρίσθη, διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς „Φύσεως“.

Τῶν μὲν χρυσόδετων ὄρ. 3

Τῶν δὲ ἀπλῶν ὄρ. 2

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ „ΦΥΣΕΩΣ“

Μετεκομίσθησαν ἀπὸ τῆς σήμερον ἐν τῇ ὁδῷ Σταδίου ὑπ' ἀριθ. 37 ἀπέναντι τοῦ Ἀρσακείου, ὅπου καί τὸ ἀρτισύστατον βιβλιοπωλεῖόν της.

ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΟΥ